

ΦΩΣ ΚΑΙ ΣΚΟΤΟΣ

Η ΑΓΩΝΙΩΣΑ ΑΜΑΡΤΙΑ

ΟΥΣ αϊθέρας καὶ τὸν ζόφον.

Τοὺς δύο ἀνεξερευνητοὺς τούτους πόλους τῆς σφαίρας τοῦ ἰδανικοῦ, συνενώνει τὸ μυστήριον πρὸ τῶν χειρῶν της.

Καὶ κρατεῖ τὴν μικρογραφίαν τοῦ σύμπαντος.

Καὶ ἀτενίζει μικροσκοπικὸν τὸν οὐρανὸν τῶν ἀπορρήτων.

. . . Τὴν ἄβυσσον καὶ τοὺς χρυσοὺς αἰῶνας διορῶσα παρὰ τὸ ἄντρον τῶν Στυγίων σκιῶν, λησμονεῖ τὸν Γαλαξίαν καὶ τοὺς ἡμιθέους, καί, ὡς ἀποσβεσθὲν τῆς Ἰριδος τόξου, βυθίζει τὸ βλέμμα καὶ τὴν διάνοιαν εἰς τὸν θνητὸν κόσμον, καὶ ἀναζητεῖ τὸ σκοτεινὸν αἰνίγμα τοῦ βίου, τὴν ἀκατάληπτον τῆς γηραιᾶς γῆς προφητείαν, τὸν χρησμὸν τοῦ σιγηλοῦ τούτου κευθμῶνος, ἔνθα νομίζει ὅτι εἶναι τεθαμμένον καὶ τὸ σκῆπτρον τοῦ οὐρανοῦ πεπρωμένου.

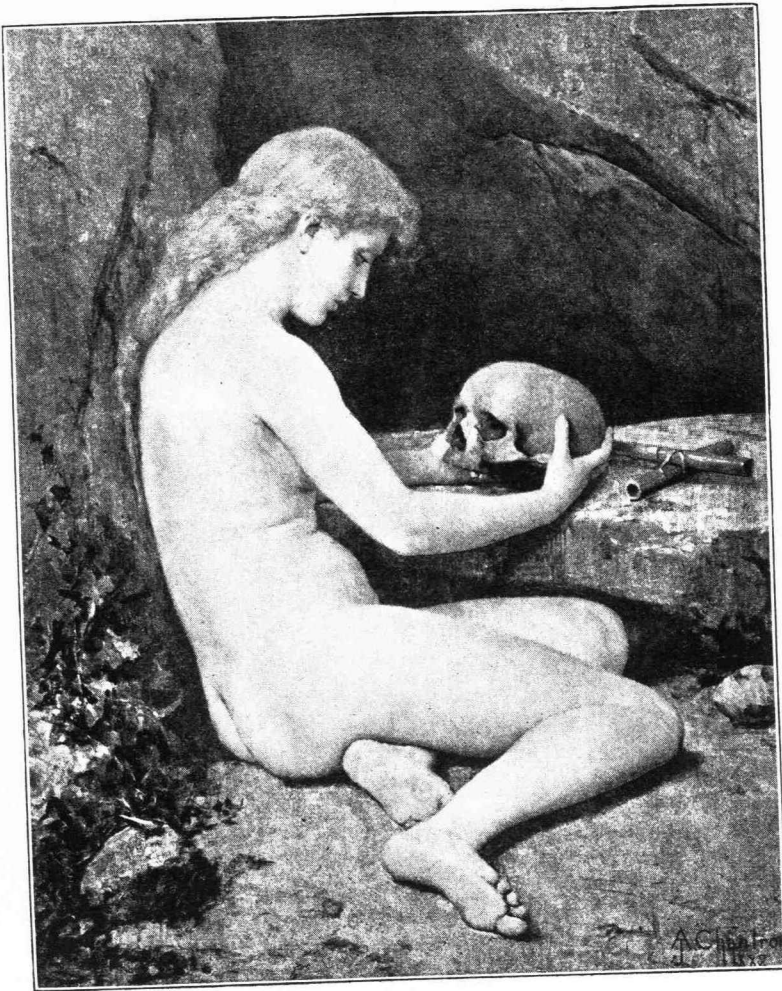
Εἰς τὰ βάθη τῆς ἀγνώστου Δύσεως, ἣν διορᾷ διὰ τοῦ φακοῦ τούτου, ἐξαποστέλλει, ὡς στονόεντα ἔπη, τοὺς οἰκτροὺς τῶν ἀναμνήσεων ὀδυρμούς, τὸν ἐλεγειακὸν κλαυθμὸν, καὶ τὸν λυρισμὸν δυσθηρητήτου πένθους, ἀπομνημονεύματα γηίνου οὐρανοῦ, καὶ οὐρανιας γῆς· νεκρικὰ δῶρα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς λήθης.

Σῶμα θνητὸν· πλαστουργία πηλοῦ νεοθευμένου· χρυσῆ εἰκὼν, ἀπόβλητος τῆς πινακοθήκης τῶν ζώντων, ἀντικατοπτρίζει διὰ τῆς σκυθρωπῆς ὕλης τὴν ἀθανάσιαν, ἀναδυσμένην ἐν τῷ μελανῷ κύματι στυγνῆς Ἀχερουσίας, καὶ μεταμορφωμένην εἰς κακότεχνον κατασκευάσμα ἐνὸς σφαιρικοῦ ὄγκου.

Ὁ πόθος ὅμως, ὁ χρησιμολόγος οὗτος μάντις τῶν Ἠλυσίων καὶ τοῦ Ταρτάρου, μαγνητίζει τὸ ἐντάφιον εἶδωλον, διαθερμαίνει τὸ κρυερὸν καὶ τρομῶδες λειψανον, τὸ ἐμψυχώνει, καὶ περικλείει ἐν αὐτῷ τὸν Ἄδην καὶ τὴν μακαριότητα.

Τοὺς αἰθέρας καὶ τὸν ζόφον.

Παρά τὸν βράχον, τὴν ἔδραν ταύτην τῆς ἀσκητεοῦσης ἀμαρτίας,
αἱ κλαυθμῶδεις τανύονται χορδαί, δι' ὧν συγκοινωνεῖ μὲ τὰ φάσματα,
ἅτινα τὸ εὐρὸ χάσμα τῆς ἠνεωγμένης καὶ ἀποκαλυπτομένης γῆς προσ-

φέρει, ὡς κοῦφα προμαντεύματα τοῦ βαθυτάτου ἐρέθους, ὅπερ ἀπαυδᾷ
ἢ μετάνοια νὰ ἐρευνήσῃ.

Ἐν τῷ σκιερῷ σπηλαίῳ, ἡ νόμῃ τῆς πλάνης μεταμορφοῦται εἰς σε-
μνήν Νηρηίδα, ποθοῦσαν τὰ καθαρτήρια τοῦ Πυριφλεγέθοντος νάματα,
ν' ἀκούσῃ ροχθίζοντα, ὅπως βαπτισθῇ ἐν τῷ βοῶντι θανάτῳ, ὡς ἀνό-
σιος μάρτυς. Ὀνειροπολεῖ ἡ ἀνυμέναιος μήτηρ εἰς τὰ ἔγκατα τῆς ἀθύσ-

σου, τὸν σκόπελον, ἔνθα θὰ πῆξῃ τὸ ἔρημητήριον τῆς τετραυματισμένης ψυχῆς, καὶ ἀναμένει τὴν δαῖδα τῶν Εὐμενίδων, ὅπως ἀνέυρη ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ τρομώδους πόντου, τὸ ἔρημον τοῦ πόνου κοιμητήριον.

Γλυκὺ ψυχαγωγῆμα μαρνανθείσης νεότητος μεταρσιῶ ἐν τῷ ζόφῳ τὴν πάσχουσαν ἀμαρτιαν· ἀξιόδακρυτος καὶ πολυπενθῆς ὅμως αὕτη, προσκολλᾶται ἀκόμη ἐπὶ αὐχμηρᾶς γῆς, καὶ ὑφίσταται μαγικὴν ἀφύπνισιν πρὸ τοῦ λειψάνου, καὶ ἀναγεννᾷ τὰ ἐσθεςμένα ὄνειρα τῆς οἰχρμένης παρθενίας, καὶ ἐπιζητεῖ ἐν τῇ εἰκόνι τοῦ Ἄδου τὴν ἰσχυρὰν ἀποκάλυψιν παρηγόρων ἡμερῶν, ὧν τὸν ὀρίζοντα, τοῦ κοσμικοῦ βίου αἱ ἀναμνήσεις, νὰ ὧσιν ἀνίσχυροι ὅπως ἀμυρῶσσωσι.

* *

Νεκρὰ ἡ ἔρημος, ἐν πενθίμῳ ἀγριότητι, φιλοξενεῖ τῆς κοινωνίας τὸ ναυάγιον. Σιγῇ ἀπλουταί περὶξ· καὶ ἡ Ἄρτεμις αὕτη, πλήρης ζωῆς ἔτι, ἄνευ φαρέτρης καὶ βελῶν, ἀλλ' ἐν ἀποναρκώσει καὶ τρόμῳ, καταφρονούσα τοῦ σώματος τὸ κάλλος, δι' οὗ ἐξηγόραζε τὸν κόσμον, δὲν συνῆλθεν ἔτι ἐκ τῶν ὀηλητηριωδῶν ἀναθυμιάσεων τῆς ἀπεράντου τρυφῆς, καὶ προσπαθεῖ ν' ἀποδιώξῃ τὰ μυστήρια, τὰ ἐπὶ τῆς λεπτοφυοῦς ἐπίδερμίδος ἀποτυπούμενα, ὑφ' ἣν ἀνακαλύπτονται τὰ ἔλκη καὶ ἡ σηπεδῶν.

. . . Καὶ εἰς τὰς δύο κόγχας τοῦ λειψάνου, νομίζει τις ὅτι ἐναπετέθησαν τῆς θρησκείας τὰ ὄμματα, καὶ καυτηριάζουσι διὰ τῶν βλεμμάτων τῶν τῆς ἀνομίας τὰ ἀδοηπάγα στήθη. Εἰσδύουσιν εἰς τὰ ἀχανῆ βάθη μεμολυσμένης σαρκός, ἀνερευνῶντα τί ἐγκρύπτει ἡ πλαστικὴ τῆς γῆς μεγαλειότης.

Στήθη φρίσσοντα ἄλλοτε ὑπὸ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἡγεμόνος ἢ τοῦ ἐπισκόπου, τοῦ δικαστοῦ ἢ τοῦ κακούργου· ἐφ' ὧν προσεκολλήθη τὸ στόμα τοῦ ποιητοῦ ἢ τοῦ χειρῶνακτος, τοῦ καλλιτέχνου ἢ τοῦ πλουσίου, ἐμφανίζονται πρὸ τοῦ ἀναλγήτου κριτηρίου, ἐνὸς ὅσπου· καὶ κρατούσα τοῦτο ἡ ἀμαρτία, παρακαλεῖ, ὅπως τῇ φωτογραφίᾳ τὰ ἐνδότατα τοῦ στήθους τῆς, καὶ ἴδη ἐὰν ἀπέθανεν ὁ ἄνθρωπος.

. . . Συμβολικὴ διεφθαρμένου, καταχθονίου, καταπεπτωκότος κόσμου, λησμονήσαντος τῆς λάγνου ὕλης τὴν πάλην.

* *

Τὴν φιλαυτίαν καὶ τὸν τύπον ἔχει θάψῃ πλέον ἡ ἀθυμία. Τῆς ἠδονῆς τὴν μέθην καὶ τὴν ἀπόλαυσιν, ἔχει ἐξαντλήσῃ ὁ κόρος.

Τὸ ὠραῖον μέλλει ν' ἀποθάνῃ.

Καὶ ἡ καλλονὴ αὕτη, εἶρον φιλοτέχνημα καὶ κοῦφρον πλέον, θὰ καταρ-
ρεύσῃ ἐν σποδῶ.

Τῆς πανδύμου Ἄφροδίτης τὸ θυμίαμα δὲν τὴν ἐνθουσιᾶ ἤδη, καὶ,
ἀπαρνούμενη τὸν βωμόν, ἐνθα ἐθυσίασε τὰ γοητεύματα καὶ τοὺς πόθους,
ἀποψυχραίνει τὰ χεῖλη τῶν διηνεκῶν ἀσπασμῶν.

Ἄνικανος πλέον πρὸς δόξαν, γαληνιαίους θριάμβους, καὶ τιμάς, γνω-
ρίζουσα μόνον τῆς μετανοίας τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ἀποδιώκει τὰς
ὀπτασίας τῆς ἐγκοσμίου μεταφυσικῆς, σκορπιζούσης τὰ πτερόεντα ἔπη
τῶν αἰνῶν, καὶ προσδοκᾷ τοὺς κόλπους ἐνὸς ἀγίου μνηστῆρος, αὐλοῦ
πλέον, φασματώδους, ἀγγελικοῦ.

*
* *

Ἄθλια ματαιότης! Ποιητικαὶ ἐμπνεύσεις καὶ παρχυθία ψυχικὴ ἐνό-
μιζον ὅτι σὲ λιχνίζωσιν ἔτι, καὶ ὑψηλὴ φαντασία, ὅτι ἐμελλε νὰ δια-
σώσῃ ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ τῷ σάλῳ τὸ λάφυρον τῆς τύχης. Οὐαὶ εἰς τὴν
λιποψυχῶσαν συνείδησιν καὶ τὴν εὐτολίαν. Ἀποδιώκει ἐξόριστον τὴν
ἀριστοτεχνίαν τῆς σαρκὸς καὶ τὰ ἐγκόσμια θέλγητρά της, ἀφῶ τὰ
σπραγίσῃ δι' αἵματος βορβορώδους. Καὶ ἀπόβλητα τὰ φάσματα, τὰ διὰ
τῆς ὕλης ἐξυφασμένα εἰς τὸν νυμφῶνα τὸν πολύφιλον, διαμορφοῦσιν εἰς
μυθολογίαν τὸ δρᾶμα τὸ πολύκροτον τοῦ βίου, καὶ τὸ ἔσμα τῶν κοσμι-
κῶν χαρίτων, ἐν ἀγρίᾳ μεταμορφοῦται μελωδίᾳ.

Ὀλβιότης ἐν τῇ αἰσχρῇ κατασυντρίβει τοὺς θησαυροὺς της, καὶ
συνθάπτει τὰ θρύμματά των μετὰ τῶν ξηρανθέντων τοῦ ἔαρος στεφάνων.

Γαληνιαία μυσταγωγία τῶν ἀδῆλων τῆς εἰμαρμένης νόμων, σταματᾷ
τὴν κοινωνίαν κατακτώσαν. Νεκρὰ τῆς ζωῆς ἠδονὴ ἀπόλλυται εἰς κό-
σμον παρελθόντα, καὶ ὡς σκιά ἤδη πέριξ τοῦ τάφου, ἀναζητεῖ εἰς αἰω-
νίαν νύκτα, τοῦ Ἄδου τὸ αὐστηρὸν πνεῦμα.

Κατήφεια βαρύνει τὴν νενεκρωμένην εὐμέλειαν, καὶ οἶκτος πλέον, ἄνευ
βλασφημίας καὶ ἀρῶν, συγκρατεῖ ἐρημητιῶν τὴν Ἄμαζόνα, μακρὰν τῆς
κινδυνώδους ἐλευθερίας. Μία παρχυθία βαυκαλιζει τὴν φαντασίαν, καὶ
τὸ εὐφρόσυνον τῆς ἐλπίδος βλέμμα ἐλεεῖ τὸ ἀπορφανισθὲν κάλλος, εἰς ὃ
δὲν ἀντήχησεν οὐδ' εὐπρόσδεκός ποτε τόνος τῆς γλυκειᾶς μητρικῆς φωνῆς.

*
* *

— Χρυσὴ ἤλιε! Δάνεισόν μοι τὴν ὠραιότεραν σου ἀκτίνα, ἵνα φω-
τίσω τὴν ψυχὴν μου τὴν ἀγωνιῶσαν, καὶ καταθέσω τὴν ἀλγοῦσαν μου
καρδίαν, ὡς σφάγιον ἐπὶ τοῦ βήματος τούτου τῶν νέων μου αἰωνῶν.

Μεθύσκουσα ἡ τάλαινα ἐλπὶς ὑπὸ τῶν ἀναθυμιάσεων τῆς ταπεινῆς ταύτης θυσίας, ἃς ἀτενίσῃ πρώτην φοράν τὸν γλαυκὸν οὐρανόν, ἄνευ τῶν νεφελῶν πλέον, ἔνθα κυλιέται ἡ αἰωνία θεωρία τοῦ ἀγνώστου μου Θεοῦ.

Καὶ σὺ πολυφίλητον λείψανον! ἐὰν τὸ στήθος μου ἀπεδίωξε τὴν σεμνήν σου θέαν, ἤδη, διὰ τῶν κυμάτων του ἐπιζητεῖ ταύτην ἐλεήμονα, ὅπως ἐν τῇ τέφρᾳ του, μὴ ἀποσβεσθῇ ὁ τερπνός μου πόθος, ὅστις ἐνθουσιᾷ πρὸ τῆς θείας σου σιγῆς.

Καύματτα ἀπαίσια· σφραγίδες τῆς σαρκοτικῆς μου βίβλου, ἃς διαρραγῶσιν ἤδη πρὸ σοῦ, ὅπως ἀνοιξῶσιν ὁδὸν εἰς τοὺς χεიმάρρους, ὧν ἀδυνατῶ πλέον νὰ συγκρατήσω τὴν ὄρμην.

Τοῦ ἀναθέματος ὁ δεσμός διαλύεται ἤδη ἐν τῇ ἀποχαιρετιστηρίῳ ἀρᾷ, καὶ ἀναψυχὴ βλασφημώδης ἐν τῇ δεήσει τῆς σωφροσύνης ἐπὶ σεβασμίας γῆς, μοὶ ἀναπτερόνει, ἐπὶ πνοῆς πανσιλύπου αὔρας, τὰ ἔσχατα λείψανα τῆς ἀδιαφθόρου ἡθους, τὰ ἀγνά ταῦτα νυμφεῖα, ἅτινα διεφύλαξα διὰ σέ, τυμβόχωστος οἰκησις.

Παρθένος τῶν ἐσχάτων ἐρώτων, ἦν ἡ γοητεία σου, τάφε, ἡ χαλῶτισεν ἤδη, ἔχω ἓνα παλμὸν ἐπιθανατίου καρδίας, ἀγνόν, διὰ ν' ἀνταποκριθῶ εἰς τοῦ παραδείσου σου τὰς συγκινήσεις.

Τοῦ παραδείσου! ὅστις, φεῦ! δὲν προσωρίσθη δι' ἐμέ!

Τοῦ παραδείσου! τῆς μεμκρυσμένης ποιήσεως, τῆς μουσουργίας τῶν αἰθερίων πλασμάτων, τῆς ἐποποιίας τῶν ἀγγέλων, οὗ τὸ ὄνομα ἐγνώρισε τῆς ἐρήμου ἡ θυγάτηρ, προσενεγκοῦσα ἐν συντριβῇ τῶν δακρύων τὰς νεκρικὰς σπονδὰς.

Ἡ ὁδὸν, μήτηρ ἐνὸς μυστηρίου καὶ ἐνὸς θνητοῦ, ἐγέννησε καὶ ἐμέ· τὴν ἀπόλεσα, καὶ ἤδη ἀνευρίσκω ταύτην ἐνταῦθα.

Ἡ κεφαλὴ ἀγία· εἰκὼν τοῦ οὐρανοῦ θόλου, πνεῦμα τῶν σεπτῶν μου ἐρεπίων, ἐξάισιον σύμβολον τῶν νέων μου ὀνείρων, σὲ λατρεύω. Καί, οἶμοι! ἂν ἀσθενῆς ἦχὼ τῆς θελκτικῆς μου ἱστορίας, σοὶ διαταράξῃ τὴν γαλήνην, πείσθητι εἰς τῆς καρδίας μου τὴν διάχυσιν, καὶ δέχθητι τὸ δάκρυ τῆς ἀμαρτίας, τὸν στεναγμὸν τοῦτον τῶν σβεννυμένων μου ὀφθαλμῶν, τὴν σταγόνα ταύτην τῆς βροχῆς, εἰς ἣν ἐκσπᾷ τοῦ στήθους μου ἡ θύελλα.

Οἶμοι τάλαινα! Δὲν ὑπάρχει μικρὸς χώρος εἰς τὰς ἐρήμους σου κρύπτας, καὶ τοὺς μυστηριώδεις σου κόλπους, καὶ δι' ἐν πενιχρὸν λείψανον τοῦ γηίνου μυστικισμοῦ;

Κεφαλὴ ἀγία! Εὐφρόσυνον τοῦ ὀλέθρου μου καταφύγιον! πῶθ' ἐν πανηγυρίῳ πλέον ἐν τῇ μνήμῃ τῶν νεκρῶν σου, ἐν τῇ αἰωνίᾳ τῶν ἀπορ-

ρήτων σου έορτῆ, μίαν χαρμονήν, καί νά ψάλλω παρὰ τήν τελετήν τῆς ἀγιωσύνης σου τήν έπωδόν, ἦν μοί διεφύλαξε τοῦ πένθους μου ἡ ἄρμονία.

. . . Ἐλεος! Ὁ Θεός σου κατέρχεται ἐπὶ τῆς γῆς, διότι τόν αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου.

. . . Ἐάν οἱ ἐγκόσμιοι θεομοὶ καί τὸ δυσμενές πεπρωμένον μοί ἠρνήθησαν γωνίαν τινα τῆς οἰκουμένης, τὰ ἡλύσια ὅμως, ἅτινα ἐγκρύπτεις, δὲν θά ἀρνηθῶσι τῆς τρεμούσης ψυχῆς μου τὸν ἀσπασμόν.

Μ' ἐμίσησαν αἱ ἡμέραι καί ὁ ἥλιός των· ἀλλ' αἱ ἀκτίνες του θά ὦσιν ὠραιότεραι ἐπὶ τοῦ τάφου μου, ὃν θά μοί ὀωρήσης.

Κατεμέτρησεν ἡ κοινωνία τὰς ἀστάτους μου ἐπιθυμίας, ἅς μοί ἐχορήγησε, καί παρηκολούθησε τήν πάλην, εἰς ἣν μὲ ἔρριψε, ἀλλὰ μὲ ἐγκατέλειπεν ἤδη εἰς τὸν ἀγῶνα, ὃν καταβάλλω διὰ νά ἀναζήσω. Μὲ ἐδηλητηρίασε, καί μοί ἠρνήθη τὸν ὕπνον τῆς ἀθωότητος.

Καί ἤδη, θελκτικῆ ἀγγελε τῆς φιλοσόφου μου μελαγχολίας, δός μοι, ὡς οὐράνιον βάλσαμον, ὡχρὸν φέγγος, ἐν τῇ ἐπικηδεῖᾳ μου ἀγρυπνίᾳ, καί ἄφες με ν' ἀκούσω τήν ἐρημίτιδα φωνήν μου, ἀπηχοῦσαν ἐν τῷ χορῷ ἀγίων τεθνεώτων.

Κρύψε με ὑπὸ τὸ παραπέτασμα τῆς αἰωνιότητος, καί πῆξον τὸν σταυρόν, τὸν ἀχώριστον σύντροφόν σου, ἐπὶ τῶν λίθων, οἵτινες θά μὲ καλύψωσι. Τῶν λίθων, τῶν ὄστων τούτων τῆς γῆς, οἵτινες θά προσδεχθῶσιν ἓνα ἔτι σκελετόν.

Τότε, σὶ ἐπιζῶντες, δι' ἐκείνου, ὅστις θά ὁμοιάζῃ ἰστὸν ναυαγήσαντος πλοίου, θά κατανοήσωσι τήν λύσιν τῆς κοινωνικῆς δραματουργίας.

Κατακλίνω ἐπὶ σοῦ τήν βεβαρυμένην κεφαλὴν μου, ἱερά κεφαλή, καί ὀνειρεύομαι τήν ψυχὴν μου μεταφερομένην εἰς νέφος τῆς ἀπωτάτης δύσεως, ὅπως ἀναγνωρίσῃ τοῦτο ὡς πατρίδα καί τάφον, καί θαυμάζω σε, ὡς κοινωνὸν τῶν συμφορῶν μου, ἅς ἐγέννησεν ὁ κρύφιός μου μαρασμός, καί σὲ θεωρῶ ὡς προμῆνυμα τῆς ποθεινῆς μου πτήσεως πρὸς τὰς πρώτας ἄρμονίας τοῦ οὐρανοῦ.

Μοὶ φαίνεσαι ἥλιος τοῦ νέου μου κόσμου, σὺ μάρτυς τῶν δακρύων καί τῆς στοναχῆς.

ὦ, δός μοι τήν εἰρήνην πολυλάτρευτον πνεῦμα!

Πνεῦμα τῶν αἰθέρων καί τοῦ ζόφου.

* *

Ἄδηλος σωρός. Τιτάν, μεταμορφωθείς πρὸ τοῦ Φοίβου εἰς παιδίσκην.

Ἦὼς αἰωνίου ἔρωτος, περιτρέχουσα τὴν γῆν ἐπὶ χρυσοῦ ἄρματος, καὶ αἴφνης ἄνευ λάμψεως παρερριμμένη ὡς κίβδηλος χρυσοῦ εἰς σπηλαιώδη κιβωτόν. Ἐστία πυρὸς μανιακοῦ, πυρποληθεῖσα ὑπὸ τῶν φλογῶν τῆς.

Οἰκτρά τοῦ σώματος εὐπρέπεια. Ἀκαλλώπιστος κόμη ἀπλοῦται νεκρά ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Ὁ Ζέφυρος δὲν τὴν θωπεύει πλέον. Στιλπνὴ μαλθακότης.

Καὶ εἶχε πλασθῆ ἀπὸ μύρα ἀνθέων, ἀπὸ ζύμην, δι' ἧς γνωρίζουσιν αἱ Ἑλικωνιάδες νὰ πλάττωσι τὰ μαρμαρώδη ἰνδάλματά των. Ἀγαλμα ἐνθέου σμίλης, ἐθισθὲν εἰς γονυκλινεῖς προσκυνητάς, καὶ ἀναπνέον τὰ ἀρώματα ποιητικῶν ἀνθῶνων.

Τὸ μετὰ χιονώδους λευκότητος συγκεκραμένον ἐρύθημα, μετεβάλλετο εἰς φλόγας ἐν ταῖς ἡδονικαῖς τοῦ πάθους παραφοραῖς, καὶ ἡ φρικίασις τῶν ὑπερερεθισμένων αἰσθήσεων, εἰς τὰς ἀθμείτους συμμιξεις, ἐδημιούργει τὴν μωρὰν γοητείαν εἰς τὴν ἀτρόμητον τῆς ἀπολαύσεως λάτριν.

Ἠγεμονίς χθονίων λογισμῶν ἐν σκληρᾷ ὑπεροψίᾳ, διὰ βεβακχευμένων φθόγγων καινάς εἰς τοὺς χιμαιροφόρους μνηστῆρας ἐφιλοτέχνει εὐχάς, καὶ ἐν ᾧ ἡδύνατο νὰ ἡμιλήσῃ ποτε ὡς ἀρετῆ, ἐφαίνετο μεῖραξ, καὶ ἀπεδίωκε τὸν ἕνα δαίμονα, ὅπως ἐπανάλθῃ μετ' ὀλίγον οὗτος μετ' ἄλλων.

Πανταχοῦ ἀπάτη ἐν τῇ ἀκολάστῳ φιλαυτίᾳ, καὶ ἐπερχόμεναι αἱ καταιγίδες ἐγκατέλιπον πάλιν τὴν ναυαγόν των, ὅπως ζωογονηθῆ αὕτη εἰς θερμοτέραν ἀγκάλην, καὶ μεταβληθῆ εἰς νέον παίγιον, εἰς νέον εἴλωτα.

*
* *

— Καὶ ἤδη ; Ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσα, τοὺς ὀλολυγμοὺς καὶ τὰς μεμολυσμένας πνοάς τοῦ ψυχροῦ μου φθινοπώρου, ἐν μαλθακαῖς κατέκαυσα δεήσεσιν εἰς τὸν θεῖον τοῦ Προμηθέως αἰθέρα, καὶ οἰκτίρμονα τῶν ἀπαραμυθῆτων μου τραυμάτων, τὸν ἀνεξίλαστον ἄγγελον κατέφθασα, ὑπὲρ τὴν ἐπισωρευθεῖσαν τῶν αἰῶνων σοφίαν.

Ἀνεῦρον τὸν ιδεώδη τῆς θρησκείας τύπον, δν ὁ χρόνος παρουσιάζει, ὅπως ἡ ἀνθρωπότης του ἡ πάσχουσα μὴ λησμονήσῃ τὴν αἰωνιότητα.

Ἐὰν ἡ ἀμαρτία ἔφερε τὴν ψυχὴν μου μακρὰν τοῦ Θεοῦ, ἤδη ὁ σταυρὸς ἐκόμισε ταύτην πρὸ σοῦ, κεφαλὴ ἀγία, μαντεῖόν μου προσφιλές.

Μὲ ὠδήγησε πρὸ σοῦ, τοῦ ἐσταυρωμένου σου τὸ ἄστρον, καὶ ἤδη σὲ γνωρίζω ἀγωνιῶσαν, καὶ σὲ θαυμάζω συγκινουμένην.

Αἰωρουμένη ὑπὸ τῆς πονηρᾶς τύχης, παρασυρθεῖσα ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς ἀπιστίας, ἔρμαιον ὀλεθρίου ἀνταρσίας, ἐρρίφθην πρὸ σοῦ, σιγηλῆ

μου νυμφίε· καί, ἐάν ὁ βωμὸς τοῦ οὐρανοῦ σου, δύναται ἀπαξ ἔτι νὰ δεχθῇ θυσίαν ἐγκοσμίου ὕλης, δέχθητί με ὀλοκαύτωμα. Σοὶ ἐμπιστεύομαι πλέον τὴν ψυχὴν μου ταλαιπωρουμένην, καὶ θλιβομένην ἐν ἄλλει.

Τὴν ψυχὴν !

Ὡ, ὑπάρχει αὕτη, δι' ἣν μὲ διαθερμαίνει τοῦ Δαυτὸ τὸ δάκρυ, καὶ ἡ μοιραία στιγμὴ, ἣτις μὲ ἤνωσε μὲ τὸ προσκύνημα τοῦ λειψάνου σου, ἀναπτερώνει ταύτην ἐν τῷ τελευταίῳ μου στοχασμῷ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ μου τέρψει.

. . . Ἰκέτις πλέον, θὰ πληρώσω διὰ δακρῶν, τῆς ἀθανασίας μου τὴν λάρνακα ταύτην, καὶ ἐκεῖ ἐν τῇ ἀπαραδιάστῳ κολυμβήθρα θὰ βαπτίσω ἐν τῷ νάματι τῆς μετανοίας, τὴν ψυχὴν.

Τὴν ψυχὴν !

Τὸν ἀρραβῶνα ζητεῖ πλέον ἡ προσευχὴ μου ἀπὸ τὴν προστατίδα ὄψιν σου, ὅπως διὰ τῆς πτέρυγος ἐνὸς διακόνου τοῦ φωτεινοῦ στερεώματος τοῦ οὐρανοῦ σου, καταφθάσῃ τὸν Θεόν, ὃν μοὶ ὑπόσχεται τῆς σιωπῆς σου ἡ εὐγλωττία.

Οἱ ἀνθῶνες τοῦ κόσμου ἐμαράνθησαν δι' ἐμέ, καὶ διὰ τῶν τελευταίων κρίνων καὶ χρυσαυθῆμων περιέστεψεν ἡ δειλαία ἀμαρτία τὴν κρουεράν πασπάδα, ἔρημον, ἀφιλον, ἐπικεκηρυγμένην, ἄτιμον.

Ὡ, βοήθησόν με νὰ λησμονήσω τὸν γήϊνον τοῦτόν μου τάφον, καὶ δός μοι ἀντ' αὐτοῦ μίαν πτυχὴν τῆς λευκῆς σου νεφέλης, ἣτις μοὶ ἐσκιάζει τοὺς ὀφθαλμούς, ὅποτε ἠτένιζον τοὺς ἀστέρας καὶ τὸ λυκόφως.

Σύγγνωθι, τοῦ ἀπείρου ἀγνὸν φῶς.

Ἐάν ἡ ἀμαρτία μὲ ἀπεκάλεσε *Μαγδαληνὴν*, ἡ μετάνοια ὅμως, λησμονεῖ τὸ δῶρον τοῦτο τὸ θλιβερόν τῆς γῆς, καὶ φωνεῖ περιλύπως: ἔλεος.

* *

Δός μοι θεῖε μυσταγωγέ, ὅ,τι εὖρης ἀνάξιον ἀγωνιώσεως ἀμαρτωλοῦ. Τοὺς αἰθέρας ἢ τὸν ζόφον.

* *

— Οὐρανέ ! Ἐκ τῶν θησαυρῶν τῶν μυστηριωδῶν σου συμπαιθεῖων, σύ, προσφιλές τέρμα τῆς πλάνης, ἣτις μοὶ ἀπεκοίμιζε τὴν νεότητα, δός μοι νέαν ζωὴν, διὰ ν' ἀσπασθῶ τὸν θάνατον, τὸ διαζύγιον τοῦτο τῆς γῆς, τῆς ἐνόχου εἰς τὸ ἀνόσιον γῆρας μου.

Δέχθητι ἐν βαθύ μυστήριον, εἰς τὸ σκότος ἀπωλεσθὲν τοῦ χρόνου.

Ἄθυμος ἐν κατανύξει, μακρὰν τῆς στρεβλοῦ φιλοσοφίας τῆς φρενα-

πάτης, περιαλγῶς κλαυθμηρίζουσα ἡ ψυχὴ μου, τὴν εἰλικρινῆ ἔρμη-
νειαν τῆς ταπεινώσεως σοὶ ἀποστέλλει, ὦ Οὐρανὲ τῶν προτέρων βλα-
σφημιῶν!

Στασιώδης διαμάχη τῆς παράφρονος φαντασίας, πυρετὸς πυρπολη-
τῆς ματαίας καλλονῆς, καταπαύει ἤδη τὴν ἀόρατον τοῦ νοῦς ἀκολασίαν.

Οἱ λυρικοὶ παροξυσμοί, δὲν διαστρέφουσι πλέον τὸ πνεῦμα ἐν ἀφρόνῳ
ἀλαζονείᾳ.

Ἐτάφη ἡ γόησσα βαρβαρότης.

Τὰ ἠρωματισμένα ἴχνη τῶν ποδῶν μου, τὰς σφραγίδας ταύτας τῶν
ἀποπλανήσεων διὰ τοὺς ἐνόχους θριάμβους, ἐξήλειψε τὸ φάσμα τῶν ἀνα-
μνήσεων.

Καὶ νῦν, ἐγερθῆτε θύελλαί καὶ συναρπάσατε τὴν μνήμην, τὸ βᾶρος
τοῦτο τῶν συμφορῶν μου, διὰ νὰ λησμονήσω τὸ ὥραϊον βεβηλούμενον εἰς
τὰς ἐναγεῖς καὶ πολυωδύνους νύκτας· νὰ λησμονήσω τοὺς ἀσπασμούς τῶν
πενιχρῶν ἠρώων, δι' ὧν ἐγνώρισα τὸν Ἄδην, τοῦ ἐπιγείου κλαυθμῶνος
ἐγὼ ἡ Βασίλισσα.

Οὐρανὲ! ἐξαπόστειλόν με πλέον, ἢ ἓνα κεραυνόν, ἢ τὸ πνεῦμα τῶν
ὀπτασιῶν τοῦ Ἰώβ, καὶ δέχθητι τὸν ὄρκον μου.

Ποθῶ νὰ ὑπνώσω ἐν εἰρήνῃ.

Μὴν ἐπανέλθῃς πλέον ἀλγηδῶν· γαλήνιον θέλω τὸ μέτωπον.

Θὰ μνηθῶ τὴν ποίησιν τῆς μάγου μεσημβρίας, καὶ ἐν τῇ ἀνερμηνεύτῳ
συμπαθείᾳ τῆς μεθυστικῆς της ἡδονῆς, θὰ ἐπιτύχω τὴν ἀτελεύτητον
ἀγαλλίασιν.

. . . Προσφιλῆς θεά! Ἄγια κεφαλή! Ἐνθουσιῶ πρό τῶν ὀμμάτων
σου, καὶ τὸ βλέμμα σου τὸ ἀκτινεβόλον μοὶ ὑπόσχεται καὶ μ' ἐνθα-
ρύνει εἰς τοῦ ἐξαγνισμοῦ τὸ τίμιον βῆμα.

Πικρὰ φρενοπληξία δὲν δεσμεύει πλέον τὴν ἀχειραγώγητον ψυχὴν
μου, καὶ ἡ διαμάχη τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς ὀδύνης ἀφανίζει τῆς ἀβραῶς
καλλιπερείας, τὰ πρόσκαιρα ταῦτα κοσμήματα τῆς ἀνθρωπίνης ἐν-
δείας, πρό τῆς φιλοσοφικῆς ἀναλύσεως τοῦ νέου μου νυμφῶνος.

ὦ μοὶ τῆς βαθυτάτης μου ἀγνοίας!

Τῆς μοίρας τὰ ἀπόρρητα, ἅτινα μὲ συνεκράτουν ὄνειροπολοῦσαν,
ἀναμένουσαν, ἐλπίζουσαν ἐν τῇ καυστηρᾷ τοῦ κόσμου στρωμνῇ, ἐν
σπασμῶδει ἀγωνίᾳ, διέγνωσα νῦν ἐν τῷ θεσπεσίῳ φωτὶ τοῦ ἔαρος
τῶν μακαρισμῶν.

Οὐρανὲ! Δός μοι πτέρυγας. Οὐρανὲ τῶν προσδοκιῶν! ὅπως ἀνακα-
λύψω τὰς ποικίλας τῶν ἐκτάσεών σου ἱεραρχίας, καὶ περιφρονήσω τὸν

κατεζοφωμένον βίον τοῦ σκοτεινοῦ χάους, καὶ λατρεύσω τὴν λαμπρότητά σου τὴν ἀνέσπερον.

*
**

— Σύμβολον καὶ ὄνειρον ἡ ζωὴ.

Ὡς τὸ ἄνθος στρέφει ὅπως ἴδῃ τὸν ἥλιον, οὕτω καὶ ἡ ἐν εὐρύθμῳ ἀναπνοῇ προσευχομένη μου καρδιά, πάλλουσα ἐν ἱερᾷ ἁρμονίᾳ, στρέφεται πρὸς τὴν ἀθανασίαν.

Βαρυαλγῆς ἀγωνιῶ. Τὰ ὀδοιπόρα πτηνὰ μ' ἐκλαμβάνουσιν ὡς ψυχρὸν ἄγαλμα.

Τάλαινα καλλονή! Φάρε τοῦ πλανωμένου ἐγκοσμίου πόθου! Φώτισον ἐπ' ὀλίγον ἔτι τὴν γῆν τῆς ἐξορίας μου, μέχρις ὅτου σβεσθῆς ὑπὸ ταύτην, παρὰ τὸ αἱματῶδες σάβανον τῶν στυγνῶν μου ἀπομνημονευμάτων, καὶ αἱ παγεραὶ τῆς λήθης ἡμέραι, καλύψωσι διὰ τῆς χιόνος τῶν τῆς κρυσταλλώδους τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἀμαρτίας.

Τοιαῦτα ἐντάφια λευκάνθημα σοὶ διεφύλαξεν ἡ εἰμαρμένη.

Καλλονή! Προδότρια τῆς ψυχῆς, ἥτις νῦν στένουσα ἀναζητεῖ τὸ καταφύγιον εἰς τοὺς αἰθέρας καὶ τὸν ζόφον.....

Τοὺς αἰθέρας καὶ τὸν ζόφον!

H.

ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ